

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **M. W.**

skazanego z art. 197 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu 28 października 2024 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 4 marca 2020 r., sygn. akt II AKa

227/19, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z 19 lipca 2019 r.,

sygn. akt III K 101/19,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu
jego oczywistej bezzasadności.

M. W. wniósł pismo z 22 lipca 2024 r., które potraktowane zostało jako osobisty wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 4 marca 2020 r., sygn. akt II AKa 227/19, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z 19 lipca 2019 r., sygn. akt III K 101/19. Z jego treści wynika, że M. W. uważa się za osobę niewinną i niesłusznie skazaną. Kwestionuje poczynione przez Sądy obu instancji ustalenia

faktyczne, co w efekcie doprowadziło do przypisania mu odpowiedzialności za czyn z art. 197 § 1 k.k. i in.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Przepis art. 545 § 3 k.p.k. nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem jego oczywistej bezzasadności. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani też do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego przeanalizowania jego treści w celu ustalenia możliwości skutecznego złożenia tego pisma. Wniosek, który jest bezzasadny w stopniu oczywistym, musi spotkać się z odmową przyjęcia bez wzywania do usunięcia braków formalnych. Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia prawomocnego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 25 września 2015 r., II KO 49/15; 6 października 2015 r., V KO 56/15).

W złożonym przez M. W. wniosku argumentacja dotyczy oceny materiału dowodowego i poczynionych ustaleń faktycznych. Takie okoliczności nie mogą jednak stanowić podstawy do wznowienia postępowania. Podkreślić bowiem trzeba, że postępowanie wznowieniowe nie stanowi powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji. Wznowienie postępowania może nastąpić wyłącznie w sytuacjach ściśle określonych przez ustawodawcę, co gwarantuje stabilność prawomocnych orzeczeń sądowych i pewność obrotu prawnego. Takich jednak podstaw we wniosku nie wskazano, ani nawet nie uwiarygodniono możliwości ich występowania.

Wobec tego stwierdzić trzeba, że zmaterializowały się przewidziane w art. 545 § 3 k.p.k. podstawy do odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie jako oczywiście bezzasadnego, bez wzywania wnioskodawcy do uzupełnienia jego

braków formalnych, takich jak niesporządzenie go i podpisanie przez uprawniony podmiot oraz brak opłaty.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[ał]